

De Van Oel Lijst

De LPF en Leefbaar Nederland presenteren zich als partijen die met oplossingen komen. U hoeft heus niet op ze te stemmen, maar u kunt wel degelijk iets van ze leren. Zelf komen ze door interne ruzies en botsende ego's niet aan dóórdenken toe, maar ik wel, en vol trots presenteer ik u vandaag het verkiezingsprogramma van de Van Oel Lijst, kortweg de VOL.

We beginnen met de files. Er zijn twee manieren om ze op te lossen. De eerste is niets doen. De files lossen dan vanzelf op, eenvoudig omdat uiteindelijk de mensen er genoeg van krijgen. De Telegraaf noemt dat altijd 'pest ze de auto uit', volgens de VOL is filehandhaving juist een beroep doen op het gezond verstand van de burger. Die burger zal dan eindelijk dichterbij zijn werk gaan wonen. Of van baan ruilen met iemand die elke dag precies in de tegenovergestelde file staat. Vaker thuis gaan werken. Zijn baas dwingen flexibele werktijden te accepteren.

Moeten we allemaal ons leven veranderen? Nee, dat valt enorm mee. Er is in een filevrije augustusmaand eens nagerekend dat met 15% minder auto's het fileprobleem (ongelukken en wegwerkzaamheden daargelaten) vrijwel verdwenen is. De VOL heeft een nog betere oplossing voor de files, en daar gaan we écht werk van maken. Een asfaltvrije oplossing. Je kunt uiteraard ook meer asfalt leggen, maar dat is duur, en het trekt weer meer auto's aan. Slimmer en goedkoper is het om het bestaande asfalt beter te gaan benutten. De VOL pleit voor een verdubbeling van het aantal spitsuren per dag: heel Nederland gaat werken in ploegendienst. De ochtendmensen beginnen om 8 uur, en de slaapkopjes melden zich rond 10 uur, geheel uitgerust. En niet zeuren dat

zoiets niet kan, nationale tweeploegendienst is heus niet moeilijker dan deeltijdarbeid, ATV of zwangerschapsverlof. Zodra de VOL haar vijfendertig zetels heeft gaan we werken met vroegspitsers en laatspitsers, plus wat extra trainen. Opgelost. Dat betekent tevens dat we om zes uur 's avonds een bedrijf of gemeentehuis kunnen bellen en daar zaken kunnen regelen. Prettig dat de kantines minder vol zitten en de postkantoren tussen de middag leger zijn. Fijn dat je, als laatspitser, rustig je kind naar de crèche kan brengen. Wat heerlijk dat je, als vroegspitser, opeens een half uur korter in de auto zit. Blijft het probleem van de laag opgeleide buitenlanders met een taalachterstand. Deporteren mag niet van de VOL, wel pleit de VOL voor gemengdere wijken en ontzwarende van scholen. De VOL wil daarom buitenlanders dwingen te verhuizen uit de bekende 'no-go gebieden'. De huizen die in de grote steden vrijkomen omdat Hassan en Jobim naar de provincie moeten, bestemmen we – uiteraard! – voor blanke autochtone Nederlanders. De VOL gaat dus niet alleen buitenlanders dwingen te verhuizen, verplichte buurtkeuze geldt voor iedereen. Dat geeft tevens mogelijkheden om Groningen en Drenthe dichterbij te bevolken, wat goed is voor de economie én voor het fileprobleem. Tot zover het programma van de VOL als besproken op het eerste congres in café De Reiger. De barman was het er niet mee eens. Die constateerde dat je óf bepaalde problemen en ongemakken hebt, óf in vrijheid kunt leven. Nooit allebei. Radicale oplossingen gaan altijd ten koste van de eigen vrije keus. Maar ja, dat was een barman, en wat weten die van politiek?

Toch nog in Carré

Er was een vaarverbod. Op alle grachten lag ijs, de stad was van de schaatsers. Ik besloot op de schaats van mijn huis naar mijn werk gaan, in ieder geval tot het Amstelstation. Over de Prinsengracht toerde ik naar de Amstel, kluunde bij Carré over het hobbelige ijs en lag opeens tussen de schotsen in het ijskoude water. Niemand kon mij zien, vanwege de hoge muren rondom. Minuten gingen voorbij. Ik besepte dat ik nu snel zou gaan zinken en gaf me al bijna over. Een vreemde rust. De verlamdende kou voelde ik opeens niet meer. Toen werd mij vanaf de sluis een ladder toegestoken. Met mijn laatste krachten kwam ik boven, werd uitgekleeft en in een deken gehuld. Omdat niemand mij op een brancard over de sluisdeuren durfde te dragen moest ik zelf over dat smalle randje lopen. Bij iedere stap vroren mijn blote voeten vast aan de sluisdeur.

Diezelfde avond stond ik – geschokt, maar wonderlijk gezond – met Erik van Muiswinkel te cabaretten in theater Bellevue. Erik kon het niet laten grappen te maken over mijn bijna-dood in het zicht van 's lands beroemdste cabarettempel. Tevens vond hij dat ik zo gauw mogelijk de ijzers weer moest onder doen, want anders blijf je in je angst hangen. Twee weken later krasten wij gebroederlijk over de Vinkeveense plassen, toen Erik zich afvroeg waarom in de verte nu toch een bord stond. Ik zei dat ik dacht dat er op dat bord 'wak' stond geschreven. Pas toen Erik rechtstandig naar beneden ging, geloofde hij me. De goede grap schoot mij niet direct te binnen, en tijd om na te denken was er niet. Erik leek vast van plan mij zijn wak binnen te trekken, en ik liet meteen los. Plat op mijn buik, met een zo gestrekt mogelijke arm, stak ik hem mijn schaatsbeschermer toe. Erik vond een randje

ijs dat hield en kroop uit het wak. Hij had in zijn paniek zo hard gewatertrapt, dat hij vanaf zijn borst nog droog was. Ik dacht even aan mijn arme zelf, eenzaam in de sluis bij Carré, zonder vriend die mij kwam redden. Je hebt sukkels en zondagskinderen, zo is het nu eenmaal. Erik had het koud, maar gelukkig was op tweehonderd meter afstand een restaurant dat open was. Hij mocht in de keuken bij het fornuis gaan zitten. Op André Hazes en een vriend van de zanger na waren er geen gasten. André bood ons, schaatsers zonder contanten op zak, een drankje aan en leende ons geld voor de bus. We moesten ongeveer richting Abcoude, waar de auto stond. De bus die na tien minuten voorreed ging niet ongeveer richting Abcoude, maar bleek een kaarsrechte route af te leggen van het restaurant naar de auto. Het was ook de enige busverbinding in de verre omtrek en hij reed eens in de twee uur, maar Erik vond dit goddelijke toeval de vanzelfsprekendste zaak van de wereld. Ik begrijp daar, bijna twintig jaar later, nog steeds niets van.

Enige tijd terug was er in Carré een benefiet-avond voor het Medisch Comité Nederland-Vietnam. Voor het eerst in mijn leven betrad ik het heilige podium en besepte dat als de man met de ladder destijds twee minuten later was gekomen ik daar niet gestaan zou hebben. In alle rust las ik mijn betoog voor. Pas toen ik – best wel blij met mijzelf – met de bloemen buiten stond bedacht ik dat ik natuurlijk dit verhaal had moeten vertellen.